

ingenlunde udelukket, at Forældre, der ellers ikke føler Lyst eller Opfordring til at knytte sig til Valgmenigheden, netop i Skolespørgsmaal kan føle sig i nærmere Overensstemmelse med Valgmenighedspræsten end med Sognepræsten.

Saa meget mindre Grund er der til nu at nægte Valgmenighedspræster denne almindelige Ret til at udstede disse Vidnesbyrd, som Retten utvivlsomt i samme vide Omfang tilkommer de i Lov om Menighedsraad af 10. Maj 1912 § 30 omhandlede Andenpræster. Uagtet Vilkaarene for deres Anerkendelse væsentlig er lige med de for Valgmenighedspræsternes Anerkendelse gældende Vilkaar, er de dog med Hensyn til det kirkelige Arbejde i Pastoratet

og i deres Forhold til Sognepræsten ligestillede med residerende Kapellaner og udfører deres Embedshandlinger paa eget Ansvar. Dette Moment maa netop anses for at have været det afgørende, naar Loven af 1864 indskrænker Retten til at udstede disse Vidnesbyrd til at gælde for Sognepræster og residerende Kapellaner. Men Valgmenighedspræster udfører ogsaa deres Embedshandlinger paa eget Ansvar, saa den samme Grund taler for at tillægge dem denne Ret. Derimod vil ifølge det til Grund liggende Princip for Regelen i Loven af 30. September 1864 Retten ikke kunne tillægges Medhjælpere hos Valgmighedspræster, idet disse handler paa Valgmenighedspræsternes Ansvar.